

Mám takový sen. Zdá se mi, že jsem malá holka, usínám a pod hlavou mám velký bílý polštář napěchovaný husím peřím. Najednou se v polštáři objeví díra a peří se hrne ven. Je ho čím dál víc. Jako živé se sype a sype a já propadám panice. Prsty a dlaněmi se horečně snažím napěchovat peří zpátky. Ale ať dělám co dělám, kolem mě je pořád víc a víc bílé záplavy. Bojím se, že se těmi brky udusím...

Ráno je příšerné a venku je taky hrozně. Jak jinak může vypadat pohled z okna garsonky na zašedlé oprýskané domy v pražském předměstí, když ležíte na válečné pořízené v nejlevnějším bazaru. A navíc, tady je příšerně v zimě, na jaře, v létě i na podzim. K tomu všemu ještě mrholí.

Asi bude poledne. Nevím to přesně, jsem líná hledat někde mezi poházenými šaty zapadlé hodinky. Odhodlám se alespoň k tomu, že se zvednu a zkusím udělat pár kroků napříč svým příbytkem. Je jen o málo větší než vazební cela na Pankráci.

„Kluci, přestaňte čekat do toho míče, kolikrát jsem vám to už říkala, děláte jenom kravál! Já vám ho prostě seberu a bude pokoj. A koukejte jít domů!“ huláká z okna nade mnou ženská pronikavým hlasem, který se vpíjí do morku mých kostí.

Krucinál, ti kluci hráli pianissimo a pavlačovka nasadila forte. Udělám krok a ozve se hlava. Ne, to není moje hlava. To je střep. Takhle prý bolí hlava, když mozkové buňky, které zůstaly po alkoholové smršti živé, pohřbívají ty mrtvé. A v mém věku, kdy se mi blíží třiatřicítka, je to ještě zákeřnější. V poloprázdné lékárnice najdu dva paraleny a pak odpočítávám čas jako střelmistr v kamenolomu. Už aby zabraly.

Kdyby se alespoň něco začalo dít. Cokoliv. Napnu

všechny své síly a dojdu až k oknu. A skutečně: alespoň něco se děje. Na dvorku se pohybuje taková zvláštní postavička. Ladně se pohupuje ze strany na stranu. Její pohyby tak trochu připomínají tanec lesních žínek z pohádky anebo plameňáky. Dlouhé ruce stařenky se vlní se stejnou grácií jako krky těchhle exotických ptáků. Při svých kreacích se shýbá a sbírá odhozené papírky, které vypadly z přeplněných kontejnerů. Je to asi osmdesátiletá stařenka, které jsem dala přezdívku Dobrý boží den. Přesně tak zdraví její bezzubá ústa každého, koho potká. V zimě stepuje po zmrzlém dvorečku a po chodnících bosa a oděna, jako kdyby se chystala na pláž, v létě je zase navlečená do vypelichaného kožíšku vhodného do lednových mrazů. Vždycky se usmívá a tančí svůj zvláštní tanec.

Svému manželovi říká Jean Marais. Ten je zavřený v psychiatrické léčebně v Bohnicích. Kdykoliv se mu podaří utéct, což se stává docela často, hrozí našemu domu velké nebezpečí. Nikde jsem se nedočetla o tom, že by slavný francouzský herec trpěl pyromanií, ale jediným koníčkem jeho bohnického protějšku je zakládat požár. A to samozřejmě v našem domě.

Taky bych nejradši založila oheň. Zničil by všechny mé nezaplacené složenky a podobná lejstra, která člověk vynalezl jen proto, aby si komplikoval život. Já si ho navíc ztěžuji vysedáváním po hospodách, což mě přijde na pěkné peníze. Strašně moc jsem toho včera vypila, krabičky cigaret raději nepočítám.

Dejte mi novou hlavu! Tahle snad nikdy nepřestane bolet. A k tomu všemu si vzpomínám, že jsem se včera strašně přejedla. Jak jsem přišla opilá domů, vyjedla jsem celou lednici. Takže ono nestačí, že jsem ošklivá a mám povadlou pleť. Budu ještě tlustá. Proč tedy platím nekřesťanské peníze za mučení na nějakých pitomých strojích v posilovně? Proč blbnu v tě-

locvičně na druhém konci města s nějakou pošahanou cvičitelkou tai-či, která je odporně pozitivní a říká nám všem „děvčata“? Stejně se vždycky nakonec opiju a ve finále se přejím tím nejhorším, co v lednici je.

Tak schválně co jsem snědla. Rybí salát, ten by snad ještě šel, kdyby nebyl naložený v majonéze a tak odporně nesmrđěl. Další chod: vanilkový pudink s višňovou omáčkou. Následovalo finále v podobě špaget s kečupem. V mém těle pak vybuchla kalorická bomba. Ještě teď cítím tlakovou vlnu a dělá se mi špatně z toho, jak se tam někde uvnitř mě vytváří mišmaš z ryb, špaget, kečupu a vanilky. Fuj. Radši jdu osprchovat své nehezké tělo. V tu chvíli zazvoní telefon.

Moje matka je regulérní blázen. Svět šílí a ona je pořád tak vyrovnaná a bezstarostná. No a teď zrovna volá. Jestli prý nepřijdu na oběd. Je marné jí vysvětlovat, že po tak odporném obžerství nikam nejedu, natož někam na konec Prahy nedělním metrem, které má asi hodinové intervaly a vždycky ve mně vzbuzuje pocit deprese. A venku je tak neuvěřitelně slizko. To bych musela zabalit své tělo do velkých a také tlustých svetrů. Odporná představa.

„Danuško, co děláš a co budeš mít k nedělnímu obědu a jaký máš na dnešek plány?“

Takhle se ptá moje matka. Už jsem jí asi milionkrát říkala, že neděle příšerně nesnáším. Většinou je trávím sama a jsou nudné.

„Tak se nějak zabav,“ radí mi jako pokaždé.

Mluví se mnou, jako kdybych byla mentálně na úrovni Dobrého božího dne.

„Víš, Dano, nechci ti nic říkat (a já si v duchu odpovídám – nic mi tedy neříkej – a díky kocovině mlčím), ale kdyby sis pořídila dítě, máš o zábavu postaráno a žádnejma depresema netrpíš...“

Tyhle její úvahy mě pravidelně přepadají v okamžicích, kdy jsem na to co nejméně psychicky připravená. Proti kanonádě jejich slov existuje jediná možná obrana. Oddálím sluchátko od ucha a podle jeho vibrací poznávám, kdy matka přestává mluvit.

„Co na to teda říkáš? A proč mi, sakra, vůbec neodpovídáš?!“ křičí podrážděně do telefonu.

Rychle si dávám sluchátko zpátky k hlavě.

„Dej mi s tím pokoj, dítě do takovéhle rodiny přivést prostě nechci a nemůžu. A vůbec, je to moje věc,“ přecházím z obrany do útoku.

„Ale to už snad po tobě nikdo nechce,“ říká máma a nejspíš ještě mluví o dítěti, sama nevím. A pak, aniž by se odmlčela, skočí do světa financí: „Už jsem se tě několikrát ptala, jestli jsi zaplatila ty složenky, co se ti válely na botníku v předsíni.“

Právě v této chvíli změnila taktiku, využila momentu mého překvapení a vede 1:0. Samozřejmě ví, že žádné složenky jsem nezaplatila a asi jen tak nezaplatím. Všechny peníze, které jsem měla na elektriku, plyn a bůhví na co ještě, jsem včera bohatýrsky propila.

Moje máma se celý život snažila být distingovanou intelektuálkou, která kolem sebe šíří duchovní perly. Pravidelně si kupovala klasickou literaturu a neušel jí žádný koncert vážné hudby. Přízemní praktický svět zřejmě vnímala, ale nikterak se jím nezabývala. Pohybovala se asi tak pět centimetrů nad realitou.

Pak to ale přišlo. Podruhé se vdala. Její muž Horymír je všechno možné, jen ne intelektuál. A matka najednou začala drahocennou literaturou podpírat viklající se stoly a klasickou hudbu poslouchá v Horymírově podání. Antonín Dvořák nebo Wolfgang Amadeus Mozart by své skladby ale nepoznali. Matka a Horymír mají pět psů a bydlí

v neutěšeném paneláku. Pořád tam něco montují a vymýšlejí všelijaká vylepšení. Jsou neobyčejně pyšní na panáčka, který nabízí cigarety, a další samoučelnosti. Sbírají spolu šrouby a umělohmotné kelímky od jogurtů. Matka teď čte jen samé paperbackové detektivky a časopisy s křížovkou, které jí Horymír nosí z ranních nákupů.

„Tu elektřinu ti vypnou, potom ti zavrou vodu, vyhoděj tě z bytu a skončíš, víš kde,“ pokračuje neúnavně.

Nezklamala mě. Je prostě nevyhádaná, protože s Horymírem nikdy nic neřeší, a ona potřebuje souboj. Ale já už nemůžu! Jediné řešení, jak zastavit bouřlivý vodopád jejích slov, je přerušit ji a rychle změnit téma. Zkusím třeba nedělní oběd, který Horymír připravuje, zatímco matka telefonuje.

„Máme úžasný králičí předky s knedlíkem z hrníčku, víš, jak to Horymír umí. A je to biologický maso. To je z těch králíků, co jsi krmila v létě, když jsme byli pryč. Jak jsi jim tenkrát kupovala mrkev, už ani nevím, jaká jsi jim dala jména...“ Její hlas je najednou něžný a matka tím naznačuje, že nabízí smír.

Mně ale začnou v té chvíli znovu bušit v hlavě ještě živé buňky a k tomu všemu dostávám vztek.

„To snad není pravda, vy ty králíky jíte? Vždyť měli nějakou chorobu! Chlupy jim slézaly z těla a hnisaly oči, jak byli nemocní!“ křičím na ni hystericky.

„Prosím tebe, nedramatizuj. Horymír ty jejich kotce vydezinfikoval. A než jsme je zabili, tak je léčil,“ snaží se mě matka uklidnit.

Já však vím, že Horymír sice králíky léčil, ale nikdy nevyléčil.

„Proč jsi nepřišla minulou neděli? Horymír dělal vepřo knedlo zelo,“ zeptá se nevinně.

„Ale mami, vždyť víš, že já tyhle těžký jídla...“

„Pěkně jsi mě naštvála, čekali jsme tě,“ zase zvyšuje matka hlas. „Já jsem se tak nakrklá, že jsem musela sníst i to tvoje. No a pak mi bylo špatně. To všechno kvůli tobě.“

Nedokážu se bránit. Od dalších útoků mě zachrání Horymír, který zve matku ke stolu. Nemocný králík je upečený.

* * *

Když budu hubená, bude mě potkávat jenom samé štěstí. Tohle si říkám dost často. Jednou jsem viděla v nějakém americkém časopise takovou tabulku úspěšných lidí. Psali tam: Je statisticky dokázáno, že všichni lidé, kteří chtějí být úspěšní nebo mají to štěstí, že už úspěchu dosáhli, jsou štíhlí. Asi mají pravdu. Zapomněli jenom na japonské zápasníky sumo. Jsou to asi jediní úspěšní tlustší na světě. A taky zpěvačka Věra Bílá, která prý dokáže sníst tolik jako skupina dietárek bez dozoru. Opakem je její manžel, který by musel být podle Američanů pekelně úspěšný.

Tlustí mají zkrátka těžší život. Počínaje tanečními. Když byla pánská volenka a kluci vyběhli ze startovní čáry pro holky, nebylo těžké uhodnout, kdo zůstane na ocet. Patřila jsem samozřejmě mezi tlusté octařky. Štíhlí tanečníci si nejspíš představovali, jak budou na parketu zápasit s potírci se matronami, a tak raději zamířili za co nejvyhublejšími vyžlaty. Nenáviděla jsem ty šťastné kostry oblepené kůží.

Už vůbec bych si nedovedla představit, jak zápolím v přiblblé televizní soutěži o přízeň nějakého kluka. Všechno je to přetvářka. Ti kluci lžou jako o závod, že si vybírají holky podle toho, jak jsou sympatické, inteligentní a jaké mají znalosti třeba o kultuře... Blbost. Nejdřív se jim podívají na nohy,